

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl a vyhlásil v hlavním líčení konaném dne 30. srpna 2019 v Brně, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Žďárského a přísedících Jana Kirchnera a Jindřišky Pableové,

takto:

Obžalovaný

J.S., narozen XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno,

uznává se vinným, že

dne 15. 2. 2019 v době kolem 19.30 hod. v prostorách schodiště k zadnímu vstupu do technického zázemí zadní části kulturního domu v Jihlavě na ulici XXXXX požadoval po H.Š., narozené XXXXX (dále jen „poškozená“) orálně pohlavní styk a po odmítnutí jeho požadavku poškozenou obnažil svůj pohlavní úd a silou k němu poškozené přitahoval hlavu rukou s verbálním požadavkem, „aby mu ho vykouřila“, načež po vysmeknutí poškozené z jeho držení, když se snažila odejít, tuto fyzicky napadl tak, že ji ze zadu strčil a shodil na schody, kde si poškozená poranila čelo o jeden ze schodů či zeď, a nařídil jí, aby zde zůstala, v čemž mu poškozená ze strachu před ním vyhověla, načež jí jednou rukou držel a druhou fackoval a pod pohrůžkou zabítí jí bránil v odchodu, opětovně ji shodil na zem a opětovně ji bil a kopal s tím, že nikam nepůjde, kdy takto ji donutil na místě setrvat, načež si obžalovaný rozbitím láhve od vína opatřil střepek, kterým poškozenou řízl na čele a následně ji chytil za hlavu, tuto jí zaklonil a cíleně jí tímto střepek dvakrát řízl do krku. Poté obžalovaný svého jednání zanechal a před přivoláním lékařské pomoci si na poškozené pod pohrůžkou, že jinak ji zabije, vymohl slib, že o tomto jeho

jednání vůči ní nikomu neřekne a bude všem tvrdit, že jí daná zranění způsobil neznámý maskovaný útočník. Popsaným jednáním tak obžalovaný poškozené způsobil dvě příčné řezné rány na krku o délce 4 cm a 10 až 11 cm, řezné rány na čele (zasahující až ke kosti), nad kořenem nosu a na levé tváři, povrchní oděrky v obličejové části hlavy a oděrky a hematomy na dolních a horních končetinách, kterážto zranění si vyžádala lékařské ošetření a následnou hospitalizaci v nemocnici, přičemž s ohledem na intenzitu a způsob útoku vedený skleněným střepem záměrně i proti krku a obličejí poškozené, tedy místům, kde se nachází řada životně důležitých struktur (velké cévy, nervové pleteně a krční orgány), muselo být obžalovanému zřejmé, že poškozené hrozí v důsledku jeho útoku způsobení ještě závažnějšího zranění jiného životně důležitého orgánu, zejména některé z velkých tepen, především krkavice s následným vykrvácením poškozené v řádu desítek vteřin, případně velkých žil s následnou bezprostředně život ohrožující vzduchovou embolií, nebo i poranění v oblasti hrtanu s možným vdechnutím krve a následným udušením poškozené, a k takovému fatálnímu následku u poškozené nedošlo jen díky souhře dalších, obžalovaným zcela nepředvídatelných okolností, zejména směru, místa a hloubce řezných ran způsobených obžalovaným na krku poškozené,

přičemž takového jednání se dopustil, přestože byl rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 26. 9. 2016, č. j. 13 T 34/2016-184, který nabyl právní moci téhož dne, odsouzen mimo jiné i za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců, jehož výkon byl za současného stanovení dohledu nad obžalovaným odložen na zkušební dobu pěti let, tedy zkušební dobu trvající do 26. 9. 2021,

tedy

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,
- dopustil se na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného a takový čin spáchal opětovně,
- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného násilím donutil k jinému pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,
- jiného pohrůžkou násilí nutil, aby něco konal a spáchal takový čin na svědkovi,

čímž spáchal

- pokus zvláště závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1 trestního zákoníku,
- přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,
- pokus zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,
- zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku.

a odsuzuje se

podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

13 a ½ (třináct a půl) roku.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, Regionální pobočka Brno, pobočka pro Jihomoravský kraj a Kraj Vysočina, Benešova 696/10, 659 14, Brno-město, nahradit majetkovou škodu ve výši **12 690,48 Kč**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen poškozené H.Š., narozené XXXXX, bytem XXXXX, nahradit nemajetkovou újmu v penězích ve výši **42 725,90 Kč**.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená H.Š., narozena XXXXX, bytem XXXXX, se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl zjištěn následující skutkový děj.
2. Dne 15. 2. 2019 v době kolem 19.30 hod. v prostorách schodiště za kulturním domem v Jihlavě požadoval obžalovaný po poškozené orálně pohlavní styk a po odmítnutí jeho vykonání poškozenou fyzicky napadl tak, že ji shodil na schody, fackoval ji a pod pohrůžkou zabití jí bránil v odchodu, opětovně ji shodil na zem a opětovně ji bil a kopal, načež rozbil láhev od vína a střepem poškozenou řízl na čele a dvakrát do krku. Poté obžalovaný svého jednání zanechal a pod podmínkou neprozrazení identity útočnicka, jejíž splnění si vymohl pohrůžkou zabití, zavolal záchrannou službu. Popsaným jednáním obžalovaný poškozené způsobil zejména dvě příčné řezné rány na krku a další řezné rány, oděrky a hematomy méně zásadního charakteru, přičemž s ohledem na intenzitu a způsob útoku vedeného zejména proti krku poškozené, muselo být obžalovanému zřejmé, že poškozené hrozí způsobení ještě závažnějších zranění případně smrti, a k takovému fatálnímu následku u poškozené nedošlo jen díky souhře dalších, obžalovaným zcela nepředvídatelných okolností, přičemž takového jednání se dopustil, přestože byl mj. i pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku již odsouzen.
3. Výše uvedené skutečnosti soud zjistil z výpovědi obžalovaného, výsledkem poškozené H.Š., výsledkem svědků V.R. a I.M., výsledkem znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, odvětví psychiatrie, z odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, čtením výpovědi svědkyně R.P. a J. Š., přehráním CD s oznámením na linku 155 a dále došlo k předložení spisového materiálu stranám k nahlédnutí.
4. Obžalovaný J.S. (č. l. 197-200) uvedl, že dne 15. 2. 2019 šel za Billu na WC a tam viděl ležet neznámou holku od krve, které zavolal záchranku. Poté si šel do Billy koupit cigarety. Jinak v Bille nebyl. Ke kamerovému záznamu z Billy CAN 04 2019-02-15, 18:06:11-17 uvedl, že na něm je zachycen on a v ruce drží modrou Zonku. Neví, kdo šel vedle něj, tu osobu nezná.

5. V rámci další výpovědi v přípravném řízení (č. l. 206-214, 217-218, 223-224, 232-234) obžalovaný uvedl, že dne 15. 2. 2018 se telefonicky domluvil s poškozenou, že spolu půjdou ven. Když se potkali, šli společně koupit víno do Billy. Jednalo se o víno modré barvy. Víno si šli vypít za Billu na schody, které vedly do skladu kulturního domu. Když zbývala asi čtvrtina vína, odskočil si na záchod asi 50-60 m od místa, kde seděla poškozená. Poté, co se o pět až deset minut později vrátil (kolem 19:00 hod.), poškozená ležela pod schody. Byla pořezaná a celá od krve. Řekla mu, že jí to udělal nějaký neznámý kluk. Zavolal jí záchrannou službu. Ještě než přijela záchranná služba, poškozená mu sama od sebe řekla, že jim řekne, že ji přepadl nějaký neznámý muž a že obžalovaného vůbec nezná. Důvodem bylo, že měla strach, aby náhodou nebyl s jejím napadením spojován, jelikož byl v podmínce. S poškozenou se domluvili i na jeho původní výpovědi. Poškozenou nepořezal, nenapadl fyzicky ani po ní nechtěl sex. Mohla si zranění způsobit sama, aby zabránila jeho svatbě s přítelkyní. S poškozenou se zná od základní školy.
6. V hlavním líčení (č. l. 517 verte-520 verte) oproti výpovědi z přípravného řízení uvedl, že si na záchod odskočil asi 30-40 m daleko od místa, kde seděla poškozená, přičemž ve výhledu na poškozenou mu bránila zeď. Pokud by tam ale někdo stál, viděl by ho. Poškozenou křičet neslyšel, ale trochu špatně doslychá.
7. Poškozená H.Š. (č. l. 255-263, 270-275, 520 verte-523) uvedla, že s obžalovaným se potkali u Billy, kam šli koupit modré víno a pak šli na schody za Billu. Nejprve to bylo v pohodě a pak šli oba dva ze schodů dolů, kde jí řekl, aby mu ho vykouřila, což odmítla. Obžalovaný si stoupl naproti ní, rozepl si poklopec a vytáhl si přirození, přitom jí jednou rukou chytl za ruku a druhou za krkem a tlačil jí hlavu ke svému přirození. Ucukla, aby si ho nemusela dát do pusy. V puse ho neměla. Když ucukla, bouchal jí rukou do zad. Strčil jí do zad, spadla na zem a udeřila se do čela. Obžalovanému řekla, že už bude muset jít domů, na což jí odpověděl, že nikam nepůjde. Poté jí řekl, aby se opřela o zeď a začal jí fackovat. Když byla pod schody, volala jí mamka, bylo 19:35 hod. Když šla po schodech nahoru, opět jí udeřil do zad a ona opět narazila hlavou o zeď, čímž se poranila na pravé části čela a spadla na zem, kde jí začal mlátit rukama a nohama. Kopal jí do nohou a krku a bil jí pěstí do tváře. Začal jí vyhrožovat, že ji zabije. Mamka jí volala ještě jednou, přičemž obžalovaný jí vzal telefon a silou s ním hodil o zeď. Pod schodištěm rozbil o zeď láhev od vína. Pravou rukou jí přitlačil ke zdi a říkal jí, že ji zabije. Potom ji pustil, pravou rukou vzal střep z láhve a levou rukou jí chytl za krk a střepem jí řízl do levé části čela, načež střep odhodil na zem. Chtěla odejít, ale obžalovaný ji nenechal. Byla hrozně vyděšená. Znovu ze země sebral střep, levou rukou jí držel pod krkem, poté jí zaklonil hlavu a střepem, který držel v pravé ruce, jí nejprve lehce řízl do krku a hned poté jí řízl podruhé silněji. Na to mu musela slíbit, že to nikomu neřekne, jinak si ji najde a zabije. V tu chvíli už sklo v ruce nedržel. Poté zavolal záchrannou službu. Záchranářům řekla, že jí to způsobil maskovaný muž. Obžalovaný začal být agresivní až poté, co začal pít víno.
8. Svědce I.M. (č. l. 281-285, 550 verte-551) uvedla, že dne 15. 2. 2019 měla noční službu jako zdravotní sestra. Záchraná služba přivezla mladou ženu, která měla rány na hlavě a krku. Žena jim nejprve řekla, že byla napadena neznámým útočníkem, který po ní chtěl peníze a mobil. Několikrát se jí zeptali, zdali to skutečně bylo tak, jak uvádí a ona na verzi opakovaně trvala. Když se jí policisté po ošetření dotazovali, jestli útočníka zná, poškozená se rozbředla a řekla: „On mě zabije“. Poté jim řekla, že jí to udělal ten, kdo jí zavolal sanitku jménem S.. Řekla jim, že to víno pila s ním, on po ní chtěl sex a ona nechtěla, proto jí shodil ze schodů a rozbil flašku od vína. S. jí měl vyhrožovat tím, že ji zabije, pokud to někomu řekne. Střepem z rozbité flašky jí měl pořezat. Tato výpověď jí připadala naprosto věrohodná. Tuto verzi poškozená posléze v podstatě zopakovala matce (pěstounce), která za ní přijela do nemocnice.
9. Svědce V.R. (č. l. 286-290) uvedl, že jako lékař předmětného večera ošetřoval mladou ženu, která utrpěla dvě řezná poranění na krku a jedno tržné poranění nad levým obočím. Žena byla

s ohledem na hloubku poranění 1 cm od smrti. Stejně jako záchranářům i jim popisovala, že ji napadl cizí muž, který po ní chtěl peněženku, a když odmítla, pořežal ji. Působila vystrašeně a vyděšeně. Během ošetřování se pacientky ptal na původ zranění, protože se mu to nezdálo. Nejprve pacientka začala tvrdit, že tam to víno s tou kamarádkou pil ještě nějaký jejich kamarád, poté se vrátila k původní verzi s neznámým mužem. Bylo vidět, že má strach říct pravdu. Po opakovaném dotazu jim prozradila, že víno popíjela jen s tím klukem, který po ní začal chtít nějaké sexuální praktiky. Ona ho odmítla, a proto ji shodil ze schodů, v důsledku čehož se udeřila do hlavy a způsobila si pravděpodobně tu zhmožděninu na čele, potom na ni měl dále naléhat, ona ho zase měla odmítnout, kluk se naštvál a pořežal ji na krku. Řezné rány na krku klidně mohly být způsobeny střepem, je taky možné, že se jednalo o jeden řez, pokud měl střep dvě ostří. Pacientka jim říkala, že zavolání záchranné služby bylo podmíněno tím, že řekne, že to udělal někdo jiný.

10. V hlavním líčení (č. l. 549 verte-550) doplnil, že přestože nemůže vyloučit, že si poškozená rány udělala sama, podle jeho lékařského názoru je způsobila další osoba.
11. Svědkyňě R.P. (č. l. 304-309) uvedla, že pracuje jako vedoucí oddělení v Domově Jeřabina, kde poškozená bydlí. K napadení jí poškozená řekla, že jí to způsobil kamarád ze základní školy J.S.. Spolu si v Bille koupili láhev vína, kterou vypili. S. po ní chtěl sex, což ona nechtěla. Shodil ji ze schodů a rozbil jí telefon tím, že jej hodil o zeď během toho, co jí volala pěstounka. Potom s ní mlátil o zeď a vzal flašku od vína, kterou rozbil a střepem ji pořežal. Poškozená často a bezdůvodně lže.
12. Svědkyňě J.Š. (č. l. 294-297) jako pěstounka poškozené uvedla, že dne 15. 2. 2019 u ní byla na návštěvě poškozená. Poškozené dovolila jít ven s obžalovaným pod podmínkou jejího návratu v 19:30 hod. Při prvním telefonátu v 19:32 hod. jí poškozená řekla, že už jde a při druhém telefonátu v 19:34 hod. zopakovala, že už jde, a poté už jen slyšela její vzdalující se hlas, který říkal, aby jí vrátil mobil a pak se telefon vypnul. Když s poškozenou mluvila v nemocnici, poškozená jí řekla, že jí to udělal obžalovaný, protože s ním nechtěla mít sex.
13. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (č. l. 551 verte-552) v souladu s písemně vypracovaným znaleckým posudkem (č. l. 327-363) uvedl, že poškozená utrpěla tři řezné rány hlavy (délky 2 cm, 6 cm a 2 cm), dvě řezné rány krku (dolní délky 10-11 cm a horní délky 4 cm), povrchní oděrky v obličejové části hlavy a oděrky a hematomy na horních a dolních končetinách. Život poškozené nebyl přímo ani bezprostředně ohrožen. Citelné omezení v obvyklém způsobu života trvalo dva týdny. Poranění hlavy, horních a dolních končetin byla způsobena působením tupého násilí nižší až střední intenzity. Oděrky mohly být způsobeny kontaktem těla s pevným na povrchu drsným předmětem. Pád ze schodů s nárazem hlavy o zeď jako mechanismus vzniku poranění zcela odpovídá. U některých hematomů je možné připustit rovněž vznik aktivním násilím v podobě úderů. U ran způsobených ostrým předmětem se jedná o řezný mechanismus. U rán na čele je možné připustit i vyšší intenzitu působení. Řezné rány mohly bezpochyby vzniknout říznutím střepem skla rozbité lahve. Lokalizace ran a jejich charakter je typický pro vznik aktivním jednáním druhé osoby. V místech řezného poranění na krku se nacházejí poměrně mělce v podkoží (v hloubce 0,5-1,5 cm) velké cévy, nervové pleteně a krční orgány. Při poranění velkých tepen (zejména krkavice) by došlo k vykrvácení již v řádu několika desítek vteřin. Při poranění velkých žil na krku by hrozil vznik vzduchové embolie. Při porušení nervových struktur může dojít až k okamžité srdeční zástavě. Dále hrozilo protětí hrtanu s následným vdechnutím krve a udušením. Zcela reálně tedy hrozil vznik nejen vážného poranění důležitého orgánu, ale i vznik poranění bezprostředně ohrožujícího život.
14. Z výpovědi znalkyň z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie a specializace klinická psychologie (č. l. 523 verte-524) se v souladu s písemně vypracovaným znaleckým posudkem (č. l. 377-395) v psychiatrické části podává, že obžalovaný v době spáchání trestného činu netrpěl

duševní poruchou. Intelektové schopnosti obžalovaného jsou sníženy do hraničního pásma mentální retardace. Jeho osobnost je simplexně strukturovaná a infantilní s emoční labilitou, impulzivitou i agresivitou. Obžalovaný v předmětné době nebyl pod podstatným vlivem alkoholu. Ovládací schopnosti obžalovaného byly sníženy nepodstatně a rozpoznávací schopnosti měl plně zachovány. Případné jednání nebylo motivováno sexuální poruchou, ale jednalo se o impulzivní reakci na odmítnutí, a tudíž neuspokojení jeho pudových potřeb. Jednalo se o nezvládnutý afekt. U obžalovaného byl prokázán velmi silný náboj agrese a slabé seberegulační mechanismy a riziko recidivy je tak zvýšené.

15. Z části psychologické vyplývá, že pokud se obžalovaný činu dopustil, šlo o čin zcela neplánovaný. Předpoklady jeho resocializace jsou snižené.
16. Z výpovědi znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie (č. l. 524) se v souladu s písemně vypracovaným znaleckým posudkem (č. l. 410-425) podává, že osobnostní struktura poškozené je primitivní, nerozvinutá a nezralá, s inteligencí na úrovni lehké mentální retardace. V důsledku této retardace je omezeně schopna vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožitý děj, ale na zapamatování projednávaného činu měla pozitivní vliv skutečnost, že se jí bezprostředně týkal. Nebylo zjištěno, že by její výpověď byla lživá. Základní linie děje je produktem paměťových procesů a je prožitkově ukotvená. Nejedná se o produkt fantazie ani o logický konstrukt, ostatně obojího je poškozená velmi málo schopna. Poškozená je schopna lhát, ale její lži by měly být svou naivitou rozpoznatelné. U poškozené nebyla zjištěna posttraumatická stresová porucha ani jiné nepříznivé následky projednávaného činu.
17. Z důkazů provedených ve smyslu ustanovení § 213 odst. 1, odst. 2 trestního řádu je třeba zmínit zejména na č. l.
 - 4-11 – fotodokumentace poškozené a obžalovaného pořízená bezprostředně po spáchání skutku,
 - 15 – fotodokumentace poškozené po lékařském ošetření,
 - 41-52 – protokol o ohledání místa činu, včetně náčrtku, fotodokumentace a seznamu zajištěných stop,
 - 79-80 – lékařská zpráva poškozené ze dne 15. 2. 2019,
 - 98 – záznam o provedení dechové zkoušky obžalovanému dne 15. 2. 2019 v 22:58:53 hod. s výsledkem 0,56 ‰ alkoholu,
 - 99-105 – protokol o prohlídce těla obžalovaného, včetně fotodokumentace
 - 110-112 – záznam oznámení na linku 155 přijatého dne 15. 2. 2019 v 19:58:37 hod., včetně jeho přepisu,
 - 116-117 – fotodokumentace z Billy,
 - 119-129 – videozáznam z Billy ze dne 15. 2. 2019, včetně fotodokumentace pořízené z tohoto záznamu,
 - 145-147 – úřední záznam s analýzou dat telekomunikačního provozu,
 - 237-245 – protokol o prohlídce těla poškozené, včetně fotodokumentace,
 - 434-445 – odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetiky,
 - 456 – opis z evidence přestupků obžalovaného,
 - 465 – sdělení magistrátu města Jihlavy k záznamům obžalovaného v evidenci přestupků,
 - 467 – pracovní hodnocení zaměstnavatele obžalovaného k jeho osobě,
 - 511 – opis rejstříku trestu obžalovaného.
18. Při hodnocení výše uvedených důkazů provedených u hlavního líčení a při jejich zvážení jednotlivě i v jejich souhrnu, včetně obhajoby obžalovaného, dospěl soud k následujícím závěrům.

19. Přestože obžalovaný v první výpovědi uvedl, že poškozenou na místě činu pouze našel jakožto náhodný kolemjdoucí, nemohla jeho výpověď v kontextu dalších důkazů obstát. Porovnáním fotodokumentace poškozené a obžalovaného pořízené nedlouho po spáchání skutku (č. l. 4-11) a v rámci prohlídky jeho osoby (č. l. 99-105) s kamerovým záznamem z obchodu Billa (č. l. 119-129) je zřejmé, že obžalovaný a poškozená byli společně v obchodě Billa a zde si zakoupili láhev modrého vína značky Di Angelo (č. l. 116-117). Skutečnost, že poškozená není pro obžalovaného osobou cizí, vyplývá rovněž ze záznamu oznámení na linku 155 (č. l. 110-112), kdy obžalovaný na dotaz operátorky na jméno a věk poškozené zcela automaticky a bez odmlky odpověděl. Konečně prvotní verzi obžalovaného svou výpovědí odmítá také poškozená. Za této situace sám obžalovaný v další změněné výpovědi přiznal, že poškozenou zná již od základní školy a předmětného večera spolu pili víno na schodech za obchodem Billa.
20. Vzhledem k tomu, že se na místě činu kromě obžalovaného a poškozené nikdo další nenacházel a jejich výpovědi se, pokud jde o průběh večera, podstatně liší, hraje významnou roli zkoumání jejich věrohodnosti. Poškozená bezprostředně po útoku za útočnicka označila neznámého maskovaného muže, nicméně v průběhu lékařského ošetření řekla, že ji napadl obžalovaný. Pro nepravdivost první výpovědi a naopak pravdivost výpovědi druhé svědčí výpovědi nemocničního personálu, který byl s poškozenou v osobním kontaktu právě v průběhu této změny. Svědkyně M. a svědek R. shodně uvedli, že na první výpovědi poškozené šlo poznat, že není pravdivá, a naopak u druhé výpovědi viděli, že si poškozená uvědomila, že je v bezpečí a nemusí lhát. Skutečnost, že svědci byli schopni rozpoznat nepravdivou výpověď poškozené, je podepřena závěry znalkyně psycholožky (č. l. 410-425), podle které poškozená je sice schopna lhát, ale v důsledku lehké mentální retardace, kterou trpí, by její lži měly být svou naivitou rozpoznatelné. Závěru znalkyně psycholožky, že poškozená si pamatuje základní linii děje, která s ohledem na její mentální onemocnění ani nemůže být produktem fantazie ani logického vykonstruování svědčí také konzistentnost výpovědi poškozené. Verze, kterou následně poškozená popsala před svou pěstounkou (svědkyní J.Š.) a pracovníci chráněného bydlení, kde se poškozená zdržuje (svědkyní R.P.) je s konečnou verzí, kterou poškozená popsala nemocničnímu personálu rovněž v souladu. Pro věrohodnost výpovědi poškozené svědčí i závěry znalce soudního lékaře (č. l. 327-363), který popsal mechanismy vzniku jednotlivých poranění naprosto v souladu s její výpovědí a závěry odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetiky (č. l. 434-445), z nichž se podává, že na střepech zajištěných na místě činu byla krev poškozené. Poranění popsaná poškozenou odpovídají poraněním patrným z její prohlídky (č. l. 237-245). Vše výše uvedené tedy svědčí věrohodnosti popisu událostí poškozenou.
21. Pokud jde o důvod, proč poškozená jako útočnicka nejprve označila neznámého maskovaného muže, pak není důvod nevěřit poškozené, že tímto byl strach z obžalovaného, který jí vyhrožoval zabitím a podmiňoval přivolání záchranné služby právě slibem nepravdivé výpovědi. Svědci M. a R. potvrdili, že viděli, že poškozená má strach a až ve chvíli, kdy se začala cítit bezpečně, označila jako útočnicka obžalovaného. Úvod změněné výpovědi poškozené („On mě zabije“) rovněž svědčí o strachu poškozené jako důvodu, proč nejprve vypovídala nepravdivě. Ostatně při představení situace, v níž se poškozená nacházela je její výše popsaný prvotní projev zcela logický a ospravedlnitelný.
22. Na rozdíl od verze poškozené, působí naopak popis událostí obžalovaným silně nepřesvědčivě. Poté, co obžalovaný zjistil, že jím narychlo sestrojený příběh, že se s poškozenou vůbec neznají a že šel náhodně kolem a nezištně pomohl těžce zranění dívce, je s ohledem na jejich vzájemnou společnou dlouholetou minulost (společná školní docházka) neudržitelný, vymyslel novou verzi, která už se promítla do jeho druhé procesní výpovědi, a kterou podržel i v řízení před soudem, tedy že poškozenou zná, ale přistoupil na návrh poškozené, která mu sama o sobě navrhla verzi o neznámém maskovaném muži, jako útočnickovi, neboť ho chtěla chránit. Představa, že zbitá a vážně zraněná dívka navíc osobnostně primitivní a nezralá s inteligencí na úrovni lehké mentální

retardace dokáže po prožitém traumatu, v němž jí jde doslova o život, sama nezávisle iniciovat natolik empatické úvahy, jež mají ochránit jejího kamaráda, tedy obžalovaného, který navíc nemá se skutkem vůbec nic společného tak, aby pro případ chybného vyhodnocení orgány činnými v trestním řízení, nebyl nespravedlivě odsouzen a navíc mu nebyla přeměněna podmínka předchozího odsouzení, je prostě zcela absurdní. Pokud by přesto soud přijal takovou úvahu za teoreticky možnou, pak i následná reakce obžalovaného, tedy přistoupení na tento návrh, je zcela nepochopitelná, neboť zaplétat se jako zcela nevinný účastník událostí do lživých, snadno odhalitelných konstrukcí by mohlo obžalovanému, byl-li by skutečně nevinný, jen přitížit. Věřohodnosti druhé verze výpovědi obžalovaného pak nesvědčí ani skutečnost, že ač byl v době, kdy tvrdí, že se šel nedaleko od místa činu vymočit (30-60 metrů) v doslechu a relativním dohledu místa činu, přesto ani náznakem neviděl či neslyšel údajného pachatele trestného činu, to vše při vědomí, že takové napadení by se pravděpodobně neodehrálo bez výrazné zvukové kulisy. Za situace, kdy obžalovaný v průběhu trestního řízení mění své výpovědi, přičemž ani jedna z nich nepůsobí věrohodně, pak nelze než uzavřít, že popis skutku učiněného poškozenou je reálným obrazem děje, který dne 15. 2. 2019 kolem 19:30 hod. proběhl u kulturního domu v Jihlavě, když popis událostí obžalovaným byl shledán zcela nevěrohodným.

23. Námitka obhajoby, že si zranění poškozená mohla udělat sama, nemohla rovněž obstát. Přestože ani znalec soudní lékař ani ošetřující lékař (svědek R.) pochopitelně nemohli zcela vyloučit, že by si poškozená zranění (č. l. 15) mohla způsobit sama, když všechny rány byly v lokalitách přístupných i pro samotnou poškozenou, přesto s ohledem na jejich lokalizaci a charakter jsou tyto v souhrnu typické pro vznik aktivním jednáním druhé osoby.
24. Při stanovení doby spáchání skutku vycházel soud z výpovědi poškozené, která byla s matkou domluvená na návratu v 19:30 hod., přičemž útok obžalovaného začal, když chtěla odejít. V průběhu útoku měla poškozené dvakrát volat matka, což koresponduje s výsledkem analýzy telekomunikačního provozu (č. l. 145-147), ze které se podává, že ji volala v 19:32 hod. a 19:35 hod. Při vědomí určité délky útoku je pak odpovídajícím časovým určením doba kolem 19:30 hod. Pokud jde o místo spáchání skutku, pak tím je nepochybně prostor schodiště za kulturním domem, které je zachyceno v protokolu o ohledání místa činu a na pořízené fotodokumentaci (č. l. 41-52). Právě v tomto místě byly při jeho ohledání zajištěny biologické a věcné stopy (stěr ze schodiště-stopu č. 2, stěr pod schodištěm-stopu č. 3 a střepey s červenými skvrnami-stopu č. 5), které byly posléze podrobeny odbornému zkoumání z oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika (č. l. 434-445). Z výsledků vyplývá, že na uvedených stopách byla zjištěna přítomnost lidské krve, která se individuálně shoduje s profilem DNA poškozené.
25. Rovněž motiv obžalovaného byl ozřejměn. Z výpovědi poškozené vyplývá, že po ní obžalovaný požadoval orální sex, který odmítla. Právě toto odmítnutí se dle názoru soudu podepřeného závěrem znalkyně psychiatricky (č. l. 377-395) stalo podnětem, který odbrzdil už tak slabé a navíc ještě alkoholem snižené (č. l. 98) seberegulační mechanismy obžalovaného, které nechaly volný průchod jeho impulzivité a agresivním emocím.
26. Pokud jde o návrh státního zástupce na výslech svědkyně K.V., pak tento byl zamítnut, neboť z její výpovědi z přípravného řízení (č. l. 314-317) se žádné významné skutečnosti, které by mohly objasnění této trestní věci posunout jinam, nepodávají, když tato se vyjadřuje pouze k osobním záležitostem, které ve vztahu k obžalovanému po dobu několik měsíců trvajícího vztahu zažívala, aniž by měla s projednávaným skutkem cokoliv společného.
27. Podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku se zvláště závažného zločinu vraždy dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí. Podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku se jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, posuzuje jako pokus trestného činu tehdy, pokud k dokonání trestného činu nedošlo. Podle § 13 odst. 2 trestního zákoníku je k trestní odpovědnosti za trestný čin třeba úmyslného zavinění,

nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. Trestný čin vraždy je pak trestným činem úmyslným, přičemž podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem a podle § 15 odst. 1, písm. b) trestního zákoníku je pak trestný čin spáchán úmyslně rovněž tehdy, pokud pachatel věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Právě tímto způsobem úmyslu, tedy úmyslem nepřímým, bylo dle přesvědčení soudu jednání obžalovaného vedeno. Způsobení následku, tedy smrti poškozené, nemuselo být a zřejmě ani nebylo dle přesvědčení soudu přímým cílem obžalovaného ani nevyhnutelným prostředkem. Obžalovaný totiž sledoval v daném případě cíl jiný, a to vybití si na poškozené vztek a uvolnit agresivní emoce, které se u něj dostavily v přímé souvislosti s předchozím odmítnutím naplnění jeho pudových potřeb. Za předpokladu, že by obžalovaný skutečně poškozené primárně usiloval o život, lze se domnívat, že by neustal v napadání poškozené a nezavolal poškozené záchranou službu. Srozumění s následkem ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákoníku, tedy úmysl nepřímý, pak soud u obžalovaného dovozuje zejména z útoku nejzásadnějšího, a to pořezáním na krku střepem z rozbité lahve. V krku se nacházejí zejména velké tepny (především krkavice), velké žíly a hrtan, jejichž protětím by poškozená buď za několik vteřin vykrvácela, nebo by ji do krevního oběhu vnikla vzduchová embolie, případně by se udusila vlastní krví. Poranění jakéhokoli ze tří výše uvedených orgánů by téměř okamžitě zapříčinilo smrt poškozené. Přičemž od těchto fatálních následků dělil poškozenou pouze 1 cm. K tomu je nutné podotknout, že hloubku řezu, tím spíše za situace, kdy řezným nástrojem je střep, jehož ostrost se nedá odhadnout, nemohl obžalovaný účinně kontrolovat. Nebylo tedy v možnostech obžalovaného vést projednávaný řezný útok s jistotou, že nedojde k protěti právě uvedených životně důležitých orgánů. Obžalovaný si proto musel být vědom toho, že popsáním útokem poškozené může způsobit smrt a s tímto se smířil. Nedostatek dokonání je pak ze spisového materiálu zřejmý, neboť popsání útoku obžalovaného poškozená přežila, nicméně pouze díky okolnostem, které obžalovaný nemohl ovlivnit. Skutečnost, že obžalovaný poškozené zavolal záchranou službu, sice není bez významu, nicméně srozumění obžalovaného s následkem není dáno způsobeným zraněním, které bylo konec konců pouze povrchové a neohrožovalo poškozenou na životě, ale zraněními, kterými byla poškozená ohrožena.

28. Podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku se přečinu výtržnictví dopustí ten, kdo se dopustí veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném hrubé neslušnosti nebo výtržnosti zejména tím, že napadne jiného, hanobí hrob, historickou nebo kulturní památku, anebo hrubým způsobem ruší přípravu, průběh nebo zakončení organizovaného sportovního utkání, shromáždění nebo obřadu lidí. Z výpovědi poškozené a znalce soudního lékaře vyplývá, že obžalovaný napadl poškozenou údery, kopy, pořezal ji střepem z rozbité lahve a požadoval po ní vykonání orálního sexu, za kterýmžto účelem obnažil svůj pohlavní úd. Takový popsání souhrn jednání obžalovaného má soud za výtržnost, již lze charakterizovat jako násilný projev, narušující veřejný klid a pořádek vyjadřující neukázněný postoj obžalovaného k zásadám občanského soužití a to závažným způsobem. Takovému posouzení jednání obžalovaného svědčí průběh, intenzita a četnost prokázaného jednání při vzetí v úvahu, že se tak stalo na veřejném prostranství za kulturním domem, jakožto místě veřejnosti přístupném. Vzhledem k tomu, že obžalovaný věděl, že se nachází na místě veřejně přístupném a za těchto okolností přesto po poškozené požadoval sexuální služby, v důsledku jejichž neposkytnutí na ni zaútočil, je třeba uzavřít, že obžalovaný jednal v úmyslu nepřímém, neboť primárně sledoval zájem kvalifikovaný podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, ale současně si nutně uvědomoval okolnosti výše zmíněné, za nichž takto činí.

Podle § 358 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se uvedeného trestného činu dopustí ten, kdo jej spáchá opětovně. Vzhledem k tomu, že se výše uvedeného jednání dopustil, přestože byl

rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 26. 9. 2016, č. j. 13 T 34/2016-184, který nabyl právní moci téhož dne, odsouzen mimo jiné i za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců, jehož výkon byl za současného stanovení dohledu nad obžalovaným odložen na zkušební dobu pěti let, tedy zkušební dobu trvající do 26. 9. 2021, není pochyb o tom, že se obžalovaný trestného činu dopustil opakovaně a dokonce ve zkušební době. Přestože zákon v tomto případě vyžaduje přinejmenším zavinění ve formě nevědomé nedbalosti podle § 17 písm. b) trestního zákoníku, soud i v této kvalifikované skutkové podstatě shledal u obžalovaného stejnou formu úmyslu, jako u výše uvedené základní skutkové podstaty přečinu výtržnictví, neboť obžalovaný si byl svého předchozího odsouzení bezpochyby vědom.

29. Podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku se trestného činu znásilnění dopustí ten, kdo jiného násilím nebo pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, nebo kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti. Podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku se jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, posuzuje jako pokus trestného činu tehdy, pokud k dokonání trestného činu nedošlo. Za násilí se považuje použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu znásilňované osoby a dosažení pohlavního styku proti její vůli. Tím, že obžalovaný po prvotním odmítnutí poškozené obnažil svůj pohlavní úd a silou jí k němu tlačil hlavu, proti ní nepochybně jednal násilně. Pohlavním stykem se rozumí jakýkoli způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby, ať stejného či odlišného pohlaví. Orální sex je jednáním způsobitelným ukojit sexuální pudy a vzhledem k tomu, že právě k tomuto ukojení základních pudů jeho jednání směřovalo, a právě ono bylo tím jediným jeho cílem, svědčí o tom, že obžalovaný spáchal uvedený trestný čin v úmyslu přímém, neboť svým jednáním chtěl porušit zájem chráněný trestním zákonem. Nedostatek dokonání je pak zřejmý z výpovědi poškozené, která potvrdila, že pohlavní úd obžalovaného nakonec v ústech neměla.
30. Podle § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se uvedeného trestného činu dopustí ten, kdo jej spáchá souloží nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Za jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží se považuje takový styk, při jehož realizaci dochází k situaci srovnatelné s tou, jaká nastává u soulože. Rozhodná je tedy srovnatelnost provedení, a proto musí být jiný pohlavní styk srovnatelný se situací, při níž dochází ke spojení pohlavních orgánů muže a ženy. Vzhledem k tomu, že orální sex tak, jak jej požadoval obžalovaný, spočívá v proniknutí jeho pohlavního údu do úst poškozené, jedná se bezpochyby o způsob srovnatelný se souloží, když jeden z pohlavních orgánů je nahrazen jinou částí těla, ale simulovaným mechanismem se navozuje situace stejná. Tyto závěry jsou ostatně podepřeny usnesením Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 3 Tdo 535/2009, publikovaném pod R 25/2010 tr. Vzhledem k tomu, že obžalovaný explicitně vyjádřil, jakou sexuální praktiku, resp. techniku provedení po poškozené požaduje, má soud za to, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém, i ve vztahu k této kvalifikované skutkové podstatě, přestože trestní zákon v § 17 písm. b) vyžaduje pouze zavinění ve formě nedbalosti nevědomé.
31. Podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku se trestného činu vydírání dopustí ten, kdo jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl. Pohrůžku násilí soud spatřuje ve hrozbě obžalovaného zabitím poškozené v případě uvedení obžalovaného jako útočnicka. Podstata vynuceného konání poškozené pak spočívala v záměrném uvedení neznámé osoby jako pachatele namísto obžalovaného jako pachatele skutečného. Skutečnost, že pohrůžka obžalovaného byla vážně míněná, vyplývá už jen z toho, že poškozená skutečně nejprve uváděla, že pachatelem byl neznámý maskovaný muž a nikoliv obžalovaný. Vzhledem k tomu, že se obžalovaný tohoto jednání dopustil s cílem porušit zájem chráněný trestním zákonem, je nepochybné, že jednal v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

32. Podle § 175 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku se uvedeného trestného činu dopustí ten, kdo jej spáchá na svědkovi. Za svědka je třeba považovat nejen osobu, která již byla alespoň předvolána jako svědek a má tedy již procesní postavení svědka, ale i osobu, kterou pachatel vydírá pro budoucí výkon její svědecké povinnosti, neboť za svědka podle uvedeného ustanovení je třeba považovat svědka v materiálním smyslu, tedy osobu, která vnímala skutečnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, přičemž jednání pachatele je vedeno úmyslem odradit takového svědka od řádného plnění jeho povinností vyplývajících z trestního řádu. Poškozená se nacházela v pozici svědkyně jednání obžalovaného, které naplňovalo znaky skutkových podstat všech čtyř výše uvedených trestných činů a vzhledem k tomu, že se na místě činu nenacházel nikdo jiný, byla svědkyní klíčovou. Vzhledem k tomu, že jednání obžalovaného bylo směřováno na poškozenou právě z toho důvodu, že ona jediná jej může z projednávané trestné činnosti usvědčit, nemůže být ani zde pochyb, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém, přestože i zde stačí zavinění ve formě nevědomé nedbalosti (§ 17 písm. b) trestního zákoníku).
33. Přestože státní zástupce shledal u projednávaného zločinu vydírání ještě kvalifikovanou skutkovou podstatu podle § 175 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, které se dopustí ten, kdo čin spáchá ze zbraní, soud jeho názor nesdílí. Poškozená na přímý dotaz v přípravném řízení uvedla, že když ji obžalovaný vyhrožoval, střep již v ruce nedržel a v hlavním líčení se od své výpovědi neodchýlila. Vzhledem k tomu, že použití této či jiné zbraně pro uvedené účely nebylo prokázáno, došlo ke korekci kvalifikace.
34. Objektem zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku je ochrana lidského života, objektem přečinu výtržnictví podle § 358 trestního zákoníku je ochrana klidného občanského soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek, objektem zločinu znásilnění podle § 185 trestního zákoníku je ochrana práva člověka na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě a objektem zločinu vydírání podle § 175 trestního zákoníku je pak ochrana svobodného rozhodování člověka. Subjektem je pak v daném případě obžalovaný sám, jako osoba splňující podmínku § 25 trestního zákoníku (dostatečný věk) v době spáchání trestné činnosti a rovněž pak podmínku přičetnosti vyjádřenou § 26 a § 27 trestního zákoníku, když rozpoznávací schopnosti obžalovaného nebyly ovlivněny a ovládací schopnosti byly sníženy pouze nepodstatně, jak vyplývá ze závěrů znalkyně z odvětví psychiatrie. Rovněž subjektivní stránka spáchaného zločinu je popsána výše, včetně nejvýznamnějšího znaku týkajícího se psychiky obžalovaného, jímž je zavinění. Objektivní stránka uvedeného zločinu zůstává nezpochybněna, neboť jednání obžalovaného vyjádřené ve výroku tohoto rozsudku, bylo plně ozřejmeno, následek, k němuž jednání obžalovaného směřovalo, je rovněž výše popsán a příčinný vztah mezi jednáním a následkem, k němuž toto směřovalo, byl rovněž prokázán. Jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku tak obžalovaný J.S. po subjektivní i objektivní stránce naplnil veškeré zákonné znaky skutkové podstaty pokusu zvláště závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1 trestního zákoníku, přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, pokusu zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku.
35. Při úvaze o stanovení druhu trestu a jeho výměry u obžalovaného přihlédl soud k ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku.
36. Obžalovaný J.S. v minulosti nebyl přestupkově trestán (č. l. 456, 465), ale naopak byl šestkrát soudně trestán (č. l. 511). K odsouzením Okresního soudu v Jihlavě sp. zn. 13 Tm 19/2010, 13 Tm 11/2012 a 10 T 1/2014 soud nemohl přihlédnout z důvodu uvedených v § 65 odst. 4 trestního zákoníku a čl. IV odst. 3 rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., o amnestii ze dne 1. ledna 2013. Poslední tři odsouzení Okresním soudem v Jihlavě (sp. zn. 10 T 257/2014, sp. zn. 10 T 21/2015, sp. zn. 13 T 34/2016) lze chápat jako okolnost přitěžující podle § 41 písm. p)

trestního zákoníku, byť k dílčímu odsouzení za trestný čin výtržnictví podle § 358 trestního zákoníku rozsudkem Okresním soudem v Jihlavě ze dne 26. 9. 2016, sp. zn. 13 T 34/2016, soud nepřihlédl, neboť toto bylo podkladem pro kvalifikovanou skutkovou podstatu přečinu výtržnictví podle § 358 trestního zákoníku. Skutečnost, že obžalovaný spáchal celkem čtyři trestné činy, soud zhodnotil rovněž jako okolnost přitěžující podle § 41 písm. n) trestního zákoníku. Další přitěžující okolnosti soud u obžalovaného neshledal, stejně jako žádné okolnosti polehčující podle § 42 trestního zákoníku. Dále soud přihlédl k tomu, že jednání obžalovaného ve dvou případech skončilo ve fázi pokusu (zejména u trestného činu vraždy, jakožto činu nejzávažnějšího ze spáchaných trestných činů) a ve dvou případech došlo k dokonání trestného činu. Soud také nemohl pominout, že byť bylo jednání obžalovaného velmi závažné, na poškozené nezanechalo žádné trvalé psychické ani fyzické následky, jak se podává ze znaleckého posudku znalce soudního lékaře a znalkyně psychologičky. Dále soud přihlédl k tomu, že obžalovaný se dvou trestných činů dopustil v úmyslu přímém a dvou trestných činů v úmyslu nepřímém. Nakonec soud také přihlédl k tomu, že obžalovaný poškozené přivolal pomoc, byť pod podmínkou podání nepravdivé výpovědi. Nepatrně soud také přihlédl k pracovnímu hodnocení obžalovaného (č. l. 467). Všechny uvedené okolnosti vedly soud k závěru, že při ohrožení trestem odnětí svobody od 10 do 18 let, je trest odnětí svobody uložený těsně pod polovinou trestní sazby, trestem adekvátním a s ohledem na § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku pak soud obžalovaného zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou.

37. Vzhledem k tomu, že se poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna připojila s nárokem na náhradu majetkové škody řádně a včas, když dostatečně zdokladovala náklady na zdravotní služby poskytnuté poškozené H.Š. (č. l. 29-40) byla vyslovena povinnost obžalovaného zaplatit této poškozené zdravotní pojišťovně na náhradě majetkové škody částku ve výši 12 690,48 Kč.
38. Poškozená H.Š. se prostřednictvím své zmocněnkyně taktéž připojila se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích (č. l. 527-538), a to za bolestné, ztížení společenského uplatnění a nemajetkovou újmu spočívající v narušení její osobní a tělesné integrity, snížení její lidské důstojnosti a ponížení v důsledku jednání obžalovaného s celkovou částkou ve výši 250 000 Kč. Svou žádost doplnila lékařskými zprávami, které prokazují její zdravotní postižení. Vzhledem k tomu, že poškozená po útoku pracuje ve stejném zaměstnání, jako před útokem, je zřejmé, že ke ztížení jejího společenského uplatnění nedošlo a stejně tak v trestním řízení nebylo prokázáno, že by jednáním obžalovaného došlo k trvalejšímu či trvalému narušení ať už psychické či fyzické integrity poškozené (viz závěry znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie a odvětví soudní lékařství) a ostatně ani zmocněnkyně soudu nepředložila žádný důkaz, který by obsahoval závěry opačné. Obecné konstatování zmocněnkyně, že obžalovaný svým jednáním zasáhl do sféry poškozené, pak samo o sobě nekonkretizuje následky, které měly být poškozené způsobeny a jaké u ní případně přetrvávají. Z toho důvodu se soud zabýval pouze nárokem poškozené na bolestné, které poškozená fyzickým útokem obžalovaného prokazatelně utrpěla. Při stanovení bodového ohodnocení bolestného poškozené vycházel soud z Metodiky Nejvyššího soudu (část B). Ke každému jednotlivému poranění poškozené popsanému v lékařské zprávě ošetřujícího lékaře svědka R. (č. l. 79-80) a znalcem soudním lékařem (č. l. 327-363) soud přiřadil patřičný počet bodů dle metodiky následovně:
- svíslé orientovaná řezná rána nad kořenem nosu délky 2 cm – kód S0100 rána vlasové části hlavy nepronikající ke kosti à 1 cm – 2 body
 - rána na levé straně čela délky 6 cm zasahující až ke kosti – kód S0101 rána vlasové části hlavy pronikající ke kosti à 1 cm – 12 bodů
 - povrchní ranka na levé tváři délky 2 cm – kód S014 rána tváře a temporomandibulární krajiny – 5 bodů

- oděrka nad pravým obočím 4x1 cm, oděrka na pravé straně nosu 1,5x1 cm, drobné oděrky a hematomy na nose a v okolí pravé nosní dírky, oděrky na levé tváři – kód S008 mnohočetná povrchní poranění hlavy – 15 bodů
 - řezná rána krku délky 10-11 cm do podkoží - kód S1180 rána krku - povrchní à 1 cm – 22 bodů
 - řezná rána krku délky 4 cm do podkoží - kód S1180 rána krku - povrchní à 1 cm – 8 bodů
 - drobné oděrky a hematomy na pravém koleni – kód S800 zhmoždění kolene – 10 bodů
 - drobné oděrky a hematomy na pravém bérce – kód S801 zhmoždění jiných a neurčených částí bérce - 10 bodů
 - oděrky a hematomy na levém koleně – kód S800 zhmoždění kolene – 10 bodů
 - otok a hematom 4,5 cm na bérce vlevo na přední a boční straně (levá noha) – kód S801 zhmoždění jiných a neurčených částí bérce – 10 bodů
 - drobné ložisko zhmoždění (otok a hematom) na pravém lokti – kód S500 zhmoždění lokte – 20 bodů
 - zaschlé drobné oděrky na pravé ruce (dva prsty) – kód S600 zhmoždění prstu ruky bez poškození nehtu – 10 bodů
39. V souhrnu se tedy jedná o bolestné ve výši 134 bodů. Pokud jde o jediný sporný případ, a to ránu čela, pro kterou uvedená metodika nemá přesnou položku, pak tuto soud analogicky zařadil pod ránu vlasové části hlavy (S0100 a S0101), neboť ta je jí svou povahou nejbližší a nelze se domnívat, že by metodika cíleně pominula konkrétně rány čela, když rány kamkoliv jinam v oblasti hlavy bodově ohodnocuje. Hodnota bodu se odvozuje od jednoho procenta hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející roku, v němž vznikl nárok/vznikla bolest. Tato průměrná mzda za rok 2018 činila 31 885 Kč, tj. hodnota jednoho bodu činí 318,85 Kč, vznikla-li bolest v roce 2019. Při hodnotě 318,85 Kč za 1 bod náleží poškozené bolestné ve výši 42 725,90 Kč. Vzhledem k tomu, že poškozené byla přiznána část nároku, se kterým se připojila k trestnímu řízení, byla s jeho zbytkem odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 2 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost ve výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení opisu rozsudku také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Brno 30. srpna 2019

JUDr. Miloš Žďárský v. r.
předseda senátu